

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20Co/1/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118202517
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8118202517.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Viery Kandrikovej v právnej veci žalobkyne: F. H. A., rod. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XC, XXX XX K.-J. I., právne zastúpenej: JUDr. František Komka, advokát so sídlom Hlavná 27, 080 01 Prešov, proti žalovanému: F. K. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XC, XXX XX K.-J. I., právne zastúpeného: JUDr. Ladislav Lukáč, advokát so sídlom Hlavná 17, 080 01 Prešov, o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 15C/13/2018-105 zo dňa 04.09.2019 takto

rozhodol:

I. Potvrďuje sa rozsudok.

II. Žalovaný je povinný nahradiť žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd I. inštancie samostatným rozhodnutím.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:
„I. Súd určuje, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti parc. U. č. XXXX - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 137 m², a parc. U. č. XXXX/X - záhrady o výmere 566 m², zapísané na X k.ú. J. I..
II. Žalovaný je povinný nahradiť žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100 %.“

2. Prvoinštančný súd svoje rozhodnutie okrem iného odôvodnil tým, že Okresný úrad Prešov, odbor životného prostredia, dňa 17.05.2002 vydal v prospech žalobkyne rozhodnutie, Prot. č. ŽP UP 1877/2002-TU, o umiestnení stavby „Samostatne stojaci rodinný dom a jeho napojenie na siete technickej infraštruktúry - ulica P., K.-J. I.“ (č.l. 6). Následne bolo tým istým správnym orgánom vydané stavebné povolenie, č. ŽPSP-2198/2002-Bj, dňa 4.6.2002 (č.l. 9).

3. Medzi stranami nebolo sporné, že dňa 01.05.2004 uzavreli manželstvo.

4. Žalobkyňa a žalovaný uzavreli dňa 19.05.2004 Zmluvu o uzavretí budúcej darovacej zmluvy (č.l. 4), na základe ktorej sa žalobkyňa ako budúci darca zaviazala, že najneskôr do 20.11.2004 uzavrie s budúcim obdarovaným, t.j. so žalovaným, darovaciu zmluvu, na základe ktorej prevedie spoluvlastnícky podiel o veľkosti 1 na pozemku, parc. XXX/XX - orná pôda o výmere 700 m² do výlučného vlastníctva budúceho obdarovaného. Po povolení vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností budú obe zmluvné strany podielovými spoluvlastníkmi pozemku v rovnakom podiele 1.

5. Žalobkyňa ako darca a žalovaný ako obdarovaný uzavreli dňa 03.03.2009 Darovaciu zmluvu (č.l. 5), na základe ktorej žalobkyňa bezodplatne previedla spoluvlastnícke právo k pozemkom, parc. KN-C č.

XXXX - zastavené plochy a nádvorcia o výmere 137 m² a parc. KN-C č. XXXX - orná pôda o výmere 566 m², vo výške 1 na žalovaného.

6. Mesto Prešov dňa 12.11.2004 vydalo kolaudačné rozhodnutie, č. P/4183/2004-Mk (č.l. 11), ktorým bolo stavebníkovi - manželom A. povolené užívanie stavby rodinný dom s obytným podkrovím bez podpivničenja v J. I. na parc. č. XXX/XX, k.ú. J. I..

7. Zo záznamov polície súd zistil, že policajná hliadka bola privolaná žalobkyňou dňa 29.09.2017, 30.11.2017 a 22.12.2017, kedy došlo k podaniu oznámení o priestupkoch proti občianskemu spolunažívaniu.

8. Z Potvrdenia o vykázaní zo spoločného obydlija Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Prešove súd zistil, že žalovaný bol v zmysle § 27a ods. 1 zákona č. 171/1993 Z.z. dňa 22.12.2017 vykázaný zo spoločného obydlija ohrozenej osoby - žalobkyne (č.l. 16).

9. Okresný úrad Prešov Rozhodnutím zo dňa 11.01.2018, č. OU-PO-OVVS2-2017/046871, uznal žalovaného vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. e) v nadväznosti na § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch, ktorého sa dopustil tým, že dňa 29.09.2017 v čase o 22:15 hod v mieste trvalého bydliska, v rodinnom dome, pod vplyvom alkoholu, vulgárne nadával svojej manželke - žalobkyňi, že je kurva a následne ju fyzicky napadol tak, že ju sotil na posteľ, pričom nej nespôsobil zranenie, ktoré by si vyžiadalo lekárske ošetrenie.

10. Z výsluchu mal. dcéry strán konania, X., v konaní pred správny orgánom - Okresným úradom Prešov v konaní vedenom pod č. OU-PO-OVVS2-2018/009513, súd zistil, že dňa 22.02.2017 ju otec udrel otvorenou dlaňou po tvári. Následne z obývačky odišla a keď sa vrátila sadla si na gauč, z ktorého sa zošmykla, na čo ju otec kopol do boku. Ďalšia svedkyňa, dcéra strán konania, F. potvrdila že otec jej sestru sotil, pričom spadla na gauč.

11. Žalobkyňa podaním zo dňa 15.02.2018 vyzvala žalovaného na vrátenie vyššie uvedeného daru, t.j. aby uzavreli dohodu o vrátení daru v lehote 15 dní od obdržania výzvy (č.l. 17).

12. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, nakoľko sa žalovaný dopustil správania hrubo porušujúceho dobré mravy a to fyzickým a verbálnym útokom na žalobkyňu dňa 29.09.2017 za čo bol aj uznaný vinným zo spáchania priestupu. Ak by aj uvedené konanie žalovaného nedosahovalo samo osobe takú intenzitu, že by ho bolo možné považovať za hrubé porušenie dobrých mravov, tak dôvodom na vrátenie daru by bolo opakované porušovanie dobrých mravov spočívajúce jednak v uvedenom konaní žalovaného ako aj jeho správaní voči samotnej žalobkyňi a jej rodičom, ktorým urážlivo nadával. Z výsluchu matky žalobkyne totiž bolo zistené, že bola prítomná toho, ako žalovaný nadával žalobkyňi naposledy v roku 2016, t.j. ešte pred rozvodom manželstva a taktiež hanlivo nadával jej ako aj jej mužovi na stretnutí ohľadom dohody o vyporiadaní spoločného majetku dnes už bývalých manželov. Navyše uvedené správanie bolo sprevádzané aj nadmerným a sústavným konzumovaním alkoholu, čo žalovaný razantne nepoprel v konaní o rozvod manželstva, nakoľko počas výsluchu uviedol, že žalobkyňa vedela o jeho návykoch a teda aj o tom, akým spôsobom alkohol užíva.

13. Čo sa týka námietky žalovaného, že jeho správanie bolo vyprovokované neverou žalobkyne súd uvádza, že nevera žalobkyne nebola preukázaná tak v rozvodovom konaní, ako aj v tomto konaní. Okrem toho zákon ako podmienku zamietnutia návrhu na vrátenie daru neustanovuje nevhodné správanie sa samotného darcu. Je tomu tak preto, že darca sa dobrovoľne a bezplatne vzdal svojho vlastníckeho práva a preto má aj silnejšie právne postavenie pri uplatnení svojho práva na vrátenie daru.

14. Ohľadom tvrdenia žalovaného o neurčitosti jednostranného právneho úkonu žalobkyne zo dňa 15.02.2018 súd podoťkol, že aj keď je pravdou, že tento uvádza iba všeobecné tvrdenia, konkrétnu skutočnosť, resp. skutočnosti sú uvedené v podanej žalobe, od ktorých do doručenia žaloby žalovanému dňa 22.03.2018 neuplynula lehota dlhšia ako tri roky. Za prejav vôle darcu na vrátenie daru sa teda považuje aj podanie žaloby, ktorá nahrádza výzvu na vrátenie daru, a to od okamihu jej doručenia žalovanému.

15. Podľa názoru súdu prvej inštancie, tvrdenie žalovaného, že privolanie polície do ich bytu bola súčasť plánu prichyteného žalobkyňou, súd považuje za jeho špekuláciu bez podpory relevantných dôkazov.

16. Súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie výsluchom svedkov navrhnutých žalovaným, nakoľko tento svoj návrh podal po uplynutí lehoty sudcovskej koncentrácie na predloženie návrhov na doplnenie dokazovania, resp. na predloženie dôkazov. Okrem toho súd nepovažoval výsluch maloletých detí strán konania za účelný a určujúci pre danú vec aj vzhľadom na citovú viazanosť detí na oboch rodičov. Dôvodom navyše na zamietnutie návrhu žalovaného na vypočutie údajného milenca žalobkyne sú skutočnosti uvedené v odseku 36. rozsudku.

17. Na základe vyššie uvedeného teda súd určil vlastnícke právo žalobkyne k podielu vo výške 1 na parcelách, ktoré boli súčasťou pôvodnej parcely, ktorú darovala žalovanému.

18. O trovách konania rozhodol podľa § 255 CSP.

19. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný, ktorý navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Požadoval vykonanie dokazovania na odvolacom súde výsluchom svedkov S. A., V. I., ako aj oboch detí strán sporu. Namietal, že žiadosť o vrátenie daru presne nevymedzuje podrobný popis správania sa obdarovaného k darcovi s uvedením, kedy k danému konaniu došlo, čo si uvedomil aj prvoinštančný súd s poukazom na to, že konkrétne skutočnosti sú uvedené v podanej žalobe, od ktorých do doručenia žaloby žalovanému dňa 22.03.2018 neuplynula lehota dlhšia ako tri roky. Ďalej poukázal na to, že podľa jeho názoru žalobkyňa v priebehu rozvodového konania stupňovala svoje provokácie voči nemu a bezdôvodne privolávala hliadky polície do spoločného domu, aby takýmto spôsobom získala dôkazy, ktoré by mohla použiť následne práve v konaní o vrátenie daru. V ďalšom poukázal na dohodu so žalobkyňou v zmysle ktorej žiadala, aby neuvádzal v rámci rozvodového konania skutočnosti o jej nevere. Po výmene právneho zástupcu začali zo strany žalobkyne provokácie a následne privolávanie policajtov do ich domácnosti so zámienkou, že je opitý a že sa zle správa. Za významné podľa názoru odvolateľa treba považovať aj to, že napriek tvrdeniam rodičov žalobkyne o jeho hrubom a nevhodnom správaní od uzavretia manželstva, nikdy až do rozvodu manželstva u nich nebola policajná hliadka, čo predsa musí znamenať to, že na jej privolanie neboli absolútne žiadne dôvody a jeho správanie nemohlo byť také negatívne, ako ho popisujú rodičia žalobkyne.

20. Odvolateľ poukázal na to, že je naozaj pravdou, že skutok, ktorého sa mal dopustiť 29.09.2017 voči žalobkyňi, bol uznaný vinným za priestupok a bola mu uložená pokuta. Išlo o ojedinelé vybočenie z rámca jeho inak slušného správania sa voči žalobkyňi. Chce, aby súd vzal do úvahy to, že od augusta 2017, kedy sa o nevere žalobkyne dozvedel, bol v zlom psychickom rozporení. Navyiac ho žalobkyňa oklamala aj pri súdnom konaní o rozvod manželstva tým, že ho presvedčila, aby o jej nevere nevypovedal a že naproti tomu vyporiadanie BSM podľa podpísanej dohody a oklamala ho aj s touto dohodou, pretože hoci jej uzavretie sama iniciovala, nakoniec ju vôbec nechcela rešpektovať. Pokiaľ sa týka skutku zo dňa 22.12.2017, kedy sa údajne mal priblížiť k dcére X., toto oznámenie žalobkyne nebolo pravdivé. Priestupkové konanie bolo zastavané, lebo nebolo preukázané, že sa skutok, z ktorého je podozrivý stal. V tejto súvislosti poukázal na to, že rozhodnutím správneho orgánu sú všetci viazaní, teda aj prvoinštančný súd a preto nemôže konštatovať na strane 6 v bode 25. dôvodov rozsudku obsah výsluchu maloletej dcéry v správnom konaní. Poprel tvrdenia rodičov žalobkyne o jeho vulgárnych vyjadreniach na jej adresu, zároveň poprel nadmerné požívanie liehových nápojov. Poukázal na to, že navrhol vypočuť milenca žalobkyne na okolnosť existencie mimomanželského vzťahu žalobkyne, ktorý sa odmietol pojednávať a súd v dôvodoch na strane 9 v bode 41. rozsudku uviedol, že návrh na vykonanie dôkazu podal až po uplynutí lehoty sudcovskej koncentrácie. S uvedeným nesúhlasí, pretože o následkoch sudcovskej koncentrácie konania podľa § 167 ods. 3, 4 CSP poučený nebol. V zápisnici zo dňa 18.09.2018 sa uvádza, že „s poukázaním na sudcovskú koncentráciu súd poskytne stranám lehotu na doplnenie dokazovania. Na základe uvedeného sa lehota poskytuje do 30.09.2018“. Spolu so žalobou mu bolo doručené uznesenie zo dňa 20.03.2018, ktorým bol vyzvaný na vyjadrenie sa k žalobe a aby uviedol skutočnosti na svoju obranu, pripojil listiny a označil dôkazy. Toto uznesenie neobsahovalo žiadne poučenie o následkoch sudcovskej koncentrácie. Domnieva sa, že bez ohľadu na to, že v konaní mal právneho zástupcu, bez tohto poučenia súd nemôže nevykonať dokazovanie výsluchom jeho navrhovaných svedkov. Navrhoval vypočuť svoju matku ako reakciu na výpoveď žalobkynej matky, ktorú urobila 04.09.2019 a navrhol vypočuť milenca žalobkyne, pretože

chcel preukázať to, že jeho konanie bolo len reakciou na správanie sa žalobkyne. Má za to, že samotná žaloba žalobkyne o vrátenie daru je v rozpore s dobrým mravom, keď táto neverná manželka svojím správaním, ktoré odporuje Zákonom o rodine a je teda v rozpore so zákonom, ho vyprovokuje k ojedinelej verbálnej i fyzickej reakcii, ktorá nenapĺňa znaky hrubého porušenia dobrých mravov a potom sa domáha vrátenia daru.

21. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá navrhla napadnutým rozsudok potvrdiť a priznať jej trovy odvolacieho konania, pričom vo vyjadrení poukázala na právoplatné rozhodnutia súdov z ktorých vyplýva, že zo strany žalovaného od samého počiatku uzavretia manželstva sa žalovaný správal špekulatívne, ziskuchtivo, neeticky, o čom svedčia jeho následné činy a konania.

22. K vyjadreniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný, ktorý zotrval na dôvodoch svojho odvolania i na návrhoch na dokazovanie výsluchom svedkov. Považoval tvrdenia žalobkyne za nepravdivé, tendenčné.

23. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá zotrvala na dôvodoch svojho vyjadrenia a poukázala na to, že vyjadrenie žalovaného je sústavným opakovaním jeho doterajších tvrdení, ktoré produkoval v priebehu celého konania.

24. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním ktoré mu predchádzalo podľa zásad upravených v ust. § 379 a nasl. CSP a zistil, že rozsudok je vecne správny.

25. Súd prvej inštancie zistil správne skutkový stav, správne z neho vyvodil právne závery, vo veci samej aj správne rozhodol, pričom odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie vo výroku vo veci samej.

26. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

27. V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil a aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

28. Daná právna vec je nepochybne vec sporová, v ktorej sa uplatňuje prejednacía zásada. Strana sporu má jednak povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník konania, ktorý tieto povinnosti nesplnil. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana sporu nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia, a že z toho dôvodu muselo byť rozhodnutie vo veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť vo veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, či už z dôvodu nečinnosti strany sporu, ktorá nesplnila povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec.

29. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré museli byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Tak napríklad v konaní o zaplatenie dlhu z určitej zmluvy má žalobca (veriteľ) povinnosť bremeno tvrdenia o tom, že s žalovaným (dlžníkom) uzavrel zmluvu, že na jej základe poskytol žalovanému určité plnenie a že žalovaný za toto plnenie neposkytol

riadne a včas dohodnutú náhradu (odplatu). Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno preukázať, uzavrieť zmluvy a poskytnutie plnenia podľa nej. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu.

30. Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14. 9. 2011, sp. zn. 3 Cdo 204/2009).

31. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, je potrebné rozumieť výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ust. § 132 O.s.p. (§ 191 ods. 1 CSP), pretože súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov nevyplynuli ani inak v konaní nevyšli najavo, pretože súd opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli za konania najavo, alebo pretože v hodnotení dôkazov, popr. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov konania, alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti, je logický rozpor alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ust. § 133 až 135 O.s.p. (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky vo veci 21Cdo 65/2000).

32. Odvolací súd vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov (§ 132 O.s.p., resp. § 191 ods. 1 CSP) poukazuje na to, že hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Základom hodnotiaceho postupu sudcu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Ide o zásadu totožnosti, ktorá vyžaduje, aby sa v určitej úvahe zachovával rovnaký význam použitých výrazov, zásadu vylúčeného sporu, ktorá vyžaduje, že v tom istom čase a za tých istých podmienok nemôže zároveň platiť nejaké tvrdenie a jeho protiklad, zásadu vylúčenia tretieho, podľa ktorej z dvoch protikladných tvrdení musí byť jedno pravdivé, a zásadu dostatočného dôvodu, ktorá vyžaduje, aby každé pravdivé tvrdenie bolo dostatočne odôvodnené (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 6MCdo 1/2010).

33. Podľa § 153 CSP ods. 1, 2, 3, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

Ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

34. Podľa § 154 CSP, prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

35. Koncentrácia konania má podľa zákonodarcu predstavovať efektívny nástroj racionálneho a odôvodneného zrýchlenia sporového konania. Sudca so znalosťou konkrétnej veci vie podľa zákonodarcu najlepšie posúdiť adekvátnosť a včasnosť uplatnenia prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, preto je nóvum spočívajúce v zavedení inštitútu sudcovskej koncentrácie podľa neho plne odôvodnené a žiaduce. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú uplatnené včas aj vtedy, ak ich strana predložila ako reakciu na skutočnosti, o ktorých nevedela ani ich nemohla predvídať a ktoré vyšli najavo až potom, ako mala strana povinnosť označiť a predložiť skutočnosti a dôkazy. Zákonná koncentrácia konania predstavuje objektívnu časovú hranicu pre uplatnenie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, ktorá môže byť ešte sprísnená uplatnením sudcovskej koncentrácie. Uvedená objektívna časová hranica má veľký význam pre moment viazanosti súdu.

36. Ustanovenie § 630 Občianskeho zákonníka upravuje jednostranný právny úkon darcu, ktorým sa domáha vrátenia daru. Darcovi vzniká právo domáhať sa vrátenia daru, ak sa obdarovaný správa k nemu alebo členom jeho rodiny tak, že tým hrubo porušuje dobré mravy.

37. Predpokladom úspešného uplatnenia práva darcu je veľký nevďak zo strany obdarovaného, prejavujúci sa v takom správaní, ktoré možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov. Ide o porušenie značnej intenzity alebo porušovanie sústavné, ktoré však v dôsledku svojho trvania, priebehu a pôsobenia na darcu alebo členov jeho rodiny nadobudne povahu hrubého porušenia dobrých mravov. Takýmto kvalifikovaným porušením dobrých mravov je napr. fyzické násilie, hrubé urážky, neposkytnutie potrebnej pomoci.

38. Vo vzťahu k namietanému nevykonaniu dokazovania zo strany žalovaného, odvolací súd uvádza, že tento žiadal vypočuť svedkov I., pána H. ako i matku žalovaného a deti strán konania ako reakcia na výsluch svedkyne, ktoré tvrdenia bližšie nešpecifikoval a taktiež žiadal o výsluch susedov, ktorí mali počuť to, že žalovaný nadával na ňu ako aj na jej manžela.

39. V prejednávanej veci je evidentné, že dňa 18.09.2018 za prítomnosti advokáta žalovaného bola zo strany sudkyne uplatnená sudcovská koncentrácia s lehotou do 30.09.2018. Zároveň na tomto pojednávaní bol vypočutý svedok Z. G., otec žalobkyne, ktorý v rozhodujúcich okolnostiach vypovedal zhodne so svojou manželkou, ktorá bola vypočutá na pojednávaní dňa 04.09.2019 a od ktorej výsluchu žalovaný odvodzoval ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania.

40. Súd nepoučuje strany o procesných právach a povinnostiach v rozsahu uvedenom v CSP (§ 160 ods. 1) a o práve zvoliť si zástupcu alebo sa obrátiť na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP), ak je stranou štát, štátny orgán alebo právnická osoba a osoba, ktorá za ňu koná, alebo jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je strana zastúpená advokátom, právnickou osobou zriadenou alebo založenou na ochranu spotrebiteľa, odborovou organizáciou alebo fyzickou osobou, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Pokiaľ je splnená na strane strany sporu niektorá z vyššie uvedených podmienok napr. zastúpenie strany sporu advokátom, vychádza sa z prejudiciality, že jeho právo na princíp rovnosti zbraní je zachované, nakoľko je tu splnený kvalifikačný predpoklad o vedomosti znalosti procesných práv a povinností. V tomto prípade sa preto manuálna povinnosť súdu nevyžaduje (Civilný sporový poriadok, Beck komentár, 2016).

Podľa § 160 ods. 3 písm. b) CSP poučovaciu povinnosť podľa odsekov 1 a 2 súd nemá, ak je strana zastúpená advokátom, právnickou osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, odborovou organizáciou alebo fyzickou osobou, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

41. Ak žalovaný nenavrhoval dôkazy do 30.09.2019 potom súd prvej inštancie postupoval správne v intenciách ust. § 153, § 154, § 160 ods. 3 písm. b) a § 167 CSP a v súlade s účelom týchto ustanovení preto jeho námietky v tomto smere sú neopodstatnené.

42. Navyše odvolací súd v súvislosti s navrhovanými dôkazmi zo strany žalovaného poukazuje na to, že týmito dôkazmi by sa mu nepodarilo zvrátiť stav uvedený v právoplatných rozhodnutiach súdov a správneho orgánu, napr. uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 18Co/45/2018, rozsudok Okresného súdu v Prešove sp.zn. 9C/7/2018-50 zo dňa 10.05.2018 a uznesenie Okresného súdu Prešov sp.zn. 7C5/2018-25 zo dňa 30.01.2018, podľa ktorých mal vulgárne nadávať žalobkyni a dopustiť sa aj fyzického útoku dňa 29.09.2017. Uvedené konanie nepochybne možno kvalifikovať ako správanie hrubo porušujúce dobré mravy.

43. Aj prípadná známosť s iným mužom na strane žalobkyne za okolností vyplývajúcich v bode 42 tohto rozsudku a zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 22.11.2017 z konania 27P/494/2016, v ktorej žalovaný uviedol: „Súhlasím s rozvodom, a čo sa týka alkoholizmu, s manželkou pred uzatvorením manželstva sme sa poznali 7 rokov, vedela o mojich návykoch, takže myslím si, že vedela aj o tom ako a akým spôsobom alkohol užívam.“ nemohla zmeniť vecnú správnosť rozsudku prvostupňového súdu.

44. Za takejto situácie všetky námietky zo strany odvolateľa sú neopodstatnené a rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny. So zreteľom na uvedené odvolací súd postupom podľa § 387 CSP napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

45. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 v spojení s § 255 CSP a vychádzajúc zo zásady úspešnosti súd úspešnej žalobkyni priznal náhradu trov odvolacieho konania, ktorých výšku určí súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím v rozsahu 100 %.

46. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).